

מאת הגאון מ"ד הדב ברוך הידעפולד טליט"א,
ראש טלל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

עפר beneath the דם ie; עפר over loose שרט and then must place עפר on עפר and not just יכסהו. From this we see that the blood must be covered for the דין of כיסוי הדם is that it would not be proper to discard the blood respectfully. However, בהמות (domesticated animals) whose blood is covered by שרשם of birds are brought on the מזבח (תור, יונה) and their שחיטה is different from שחיטת בהמה, it is proper to cover the נפש before we eat the בשר, as it is written כי נפש חיה היא. בהמות whose דם is put on the מזבח and not possible to be covered by שרשם are exempt.

הדם" - "בשר" אירא - states: one who his שוטר (א עוף or חיה), must place דם of the spilled דם. He learns this from the fact that the *Torah* says completely enveloped by עפר. The "רמב"ן" explains, that דם of a living creature (הדם הוא הנפש), rather it should be covered often placed on the מוצר are not included in this ציווי. Since only 2 species (מליקה), applies to them as well. The "חננל" explains, since it would be "קצת אכזריות" to eat the בשר while the נפש is spilled before covered, the *Torah* didn't differentiate between מוקדשין וחולין, so a

He learns this from the fact that the *Torah* says "בעפר" and not just עפר. From this we see

completely enveloped by עפר. **ה** explains, **וְיָכַר יְיָ לְיִשְׂרָאֵל רִמְמָן** [הוא], rather it should be covered and often placed on the מוֹצֵא are not included in this יצוּ. Since only 2 species (מליקה), כִּי־יֹאמְרוּ applies to them as well. The **וְיָכַר יְיָ לְיִשְׂרָאֵל רִמְמָן** explains, since it would be "קצת אכזריות" to eat the בשר while the נפש is spilled before covered, the **Torah** didn't differentiate between מוקדשין and חולין, so a

The **רמב"ם** (שחיטה פ"ד, דא) says one makes the ברכה before the כיסוי. The **משנה מגיד** points out that this is פשוט like all ברכות, it must be recited לעשייתו. The **רמב"ם** here is **בה"ג** לאפוקי שנית ברכה כיסוי because (עין טור) he holds כיסוי is the מצוה and during a מצוה one isn't מסיק. The **אדרת** (חשבונו של מצוה קפ"א) says really we should make the ברכה before the כיסוי שלמטה, but since at that point we don't know if there is a דין of כיסוי because we hold שחיטה ראוייה שמה שחיטה ראוייה and if it turns out to be טרפה there is no חוב of כיסוי, and it would be לברכה בטלה. It is true that we follow הרב and make a ברכה על השחיטה prior to שחיטה even though there might be a טרפה, but that is different because at least the שחיטה would help to be נבילה מדי נבילה. But this reasoning doesn't apply by כיסוי.

Pupa Rav, R' Yosef Greenwald zt"l (Vayechi Yosef) would say:

A Wise Man would say: “A creative man is motivated by the desire to achieve, not by the desire to beat others.”

Shouldn't ONLY ד' get our attention the whole Tefila?

אדרן עולם ——— עלינו קדיש

Dedicated by the Krieger Family
לעילוי נשמת הרבנית ראשל
ב"ר יעקב פרידלנדר ע"ה
יארצ"ט בט' באב * חנוכה"ה

lachs and Hanhagos Relating to the Churban (5)

At a Wedding. *Chazal* instituted certain reminders of the bitter exile, to be performed at a wedding ceremony. These include, **breaking a glass under the *chupah* and placing ashes on the head**

פרק ג' דאבות

תורה

TORAH TAVLIN

לפי ר' אברהם יצחק שניאור אהרן בן יוסי מיל
ויעזרו וישאו חלק בת ר' אברהם שלמה עיר קורין

לע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ז"ל
זרעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey,
NY © All Rights Reserved

פלג המבחה ע"ש – 6:49

הדלקת נרות שבת – 8:03

מִן קִרְיַת שֹׁמֶר / מ"א - 48:

זמן קריאת שמע /הג'ר"א - 9:24

סוף זמן תפילה/להגר"א – 10:37

שקיעת החמה שבת קדש – 8:20

מצט"ק צאת הסוכים – 9:10

צאה"כ / לרבינו תם - 9:32

(Courtesy of MyZmanim.com)

טוב התבלין ואכן איתא מהאריז"ל (עיי' פרי עץ חיים ש' השבת פח) שבשבת קודש באים

שנאמר ועשו לי מקדש כו', עכ"ל. ומבואר שבכלל עיקר ותכלית של בנין בית המקדש הוא גם לעלות לדגל בג' פעמים בשנה, והטעם לזה (דברים יד. כג): 'למען תלמד לדאוג את ה' אלקיך כל הימים', וביארו ז"ל דכין דבבית המקדש הוא המקום של עבודה ודאגה, וזהו זה סיבה ששפיע לחיות דאגה שמים כל הימים ולפי זה זמן מבורך היתה המקדש נקרא "בית חינו", כמ"ש בברכת הרה"ק הרמב"ם "אתם על ציון כי היא בית חינו", כלומר שהוא המקום שמשפיע עלינו חיות הרוחניות, וע"ז זה אנו חיים החיים של יהודי - ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום. ולפי זה יש לכאור מהו בקשת משה רבינו מה שביקש שניבה ליכנס לארץ ישראל ויזכה לדאות הדר הטוב הזה והלבנון, כלומר, שעיקר בקשתו של משה רבינו לא היה רק להיות בארץ ישראל, אלא להיות דאגות מקום של חשרות והשכונה, ששפיע עליו השפע של חיים רוחניות, כלומר בכלל הקרא "זאתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום".

עדותיך אתבונן

ממאת הרב אברהם דב' אל אבסטמן שליט"א, בעמ"ס טה

ישיש לבאר הענין, דהנה מקום המקדש היה מקום של עבודת הקרבנות, ומבואר **טרימ"ם** (בית הבחירה א', א') שזהו עיקר התכלית בבנין בהמ"ק ו"ל: "מצות עשה לעשות בית לה', מוכן להיות מקריבין בו הקרבנות וחוגגין אליו שלש פעמים בשנה.

מאת הגד"צ רבי גמליאל הסק רבינוביץ שליט"א, ר"י סער הטמ"מ ירושלים עה"ק

וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויצאך ה' אלפקך משם ... על בן צוך
ה' אלפקך לעשות את יום השבת (ה-טו) - קדושת השבת בעונה תליא
פסוק: וזכרת כי עבד היית - ע"מ כן פדאך, שתהיה לו עבד ותשמוד מצותיו. הנה
למשלוח הכתוב נראה שעובדאוו שהיינו עבדים במצרים, וגאל הקב"ה אותנו משם. היא
סיבה לכונה לצוות אותנו במצות השבת: שהרי אחד ציווי הוכיחה נאמר "על בן צוך ובו"
לעשות את יום השבת, ודרי זה כאומר דוקא מצות שבת מוטיל לך לקבל בעקבות
כדיהו. זו אולם מדברי רש"י אנו רואים שלא ניתא ליה לפרש הכי, ומפרש שעל ידי
כדיהו זו נבין כי בצדק מטיל עלינו בוראינו את עול כלל המצוות, ועל אף שאין דבריו
נומאים עם פירוש הכתוב כמשמעו, בכל זאת מובן לכל שאמר ישר יצאו מקולמוסו.
כי אין שום טעם לחלק בין מצות השבת לשאר המצוות שבתורה, וכשם שזכירה זו
מחייבת אותנו למצות השבת כך היא מחייבת אותנו גם בשאר המצוות. אמנם כלל
הוא שאין מקרא יוצא מדי פשוט, ואורז שהתורה הוכיחה זכירה זו דוקא אצל מצות
השבת, בהכרח רצתה להודיענו שיש איזה קשר בין זכירה זו לבין מצות השבת.

ובדרך המוסר י"ל, שרצתה התורה לגלות אותנו שהרגשות קדושת השבת תלויה בממדת הענוה והרכנוה, ולכן הוכיחה התורה וכירת ציצית מצרים דוקא אצל מצות השבת כי וכירה זו היא המכשירה את האדם לענוה והכנוה, כי היא המגלה לו שאינו גלגל בר יכולת, והינו כחומר ביד היוצר, וכפי שהמציאות הוכיח, כי בעבר היה עבד אשד וכבדמה התלויה ברצון בעליה, וכלל לא היה ביכולתו להוציא מהמסגר נפשו, ורק שפועל ברצונו של הרצון לדחלו מן המצר וכח אחר, מהמציאות זו לא השתנה גם נדחה וגם אינה עתידה להשתנות בעתה. כי הקצה הוא כוח, והכל בעבר ובוחו ובעתיד; וכשהאדם מכבד כבד מתמלא כל כולו בענוה וברכנוה, משפך ראי' לקדושת השבת.

למקדש מאת הרב אברהם דניאל אבסטיין שליט"א בעמ"ס סו"ח אברהם
אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן החר
הטוב הזה והלבנון ... (ג-בה) - בקשת בניו בית המקדש השלישי

משה רבינו התפלל ובקש מאת הקב"ה שיזכה ליכנס לארץ ישראל, וביקש אצרה
 נא ואראה את הארץ; שרצה לעבר לארץ ישראל ולראות את הארץ, וגם לראות ההר
 טוב הזה והלבנון – ופי' שהוא ירושלים, וגם הבר המקדש. והק' **האור החיים**
קדוש, הוא א"מ משה רבינו יעבור לארץ ישראל הרי זה דבר שמזמן מאליו שיראה את
 הארץ. מן הוריס עם בקשה נא וזאראה את הארץ (ה' במה שתי' הוריס?)

וְנִרְאָה לִישֵׁשׁ הֶקֶל בְּהִקְדָם עֵינֵיךְ הַתְּכֵלִית שֶׁל הַבֵּית הַמִּקְדָּשׁ: וְהִנֵּה יָדוֹעַ מִזֶּה שֶׁאֲחֻזָּה שְׂמֹתָ כִּה חָזַק יִצְעָשׁ לִי מִקְדָּשׁ וּשְׂכֻנָּתוֹ בְּתוֹכֵם" - "בְּתוֹכֵם" לֹא נֶאֱמַר אֲחֻזָּה "בְּתוֹכֵם", שֶׁתִּתְּנוּךְ כְּאִרְאֵה וְדִי כָל הַתְּכֵלִית בְּנִבָּן הַמִּשְׁכָּן לֵאמֹר הִיא הִזָּה כִּלְבֹנֶת בְּנִבָּן שֶׁהִיא יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר בְּתוֹךְ תִּבְנֶה, וְהַתְּכֵלִית הִיא חֲדָה שֶׁתִּשְׁתַּדֵּשׁ שְׂכֻנָּתוֹ בְּתוֹךְ לֵב אֶדָּה וְאִדָּה: רַל"ו. שֶׁנֶּאֱמַר הַמִּשְׁכָּן הַשְּׂכֵנִתָּה בְּתוֹךְ לֵבְבוֹ שֶׁל כְּאִרְאֵה וְעַ"ז הִיא הִזָּה כִּי מִיּוֹם עַם הַשָּׁמַיִת

ישיש לבאר הענין, דהנה מקום המקדש היה מקום של עבודת הקרבנות, ומבואר **טרימב"ס** (בית הבחירה א', א') שזהו עיקר התכלית בבנין בהמ"ק ו"ל: "מצות עשה לעשות בית לה', מוכן להיות מקריבין בו הקרבנות וחוגגין אליו שלש פעמים בשנה.

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melandim, Agunos and Grushos in Eretz Yisroel at ZERO expense

(1) משנה ברורה: איא (2) ב"ב ס; אבן העזר סה: (3)
 או"ח תקס"ד (4) מ"ב שם (5) פרי מגדים או"ח א' (6)
 ערוך השלחן או"ח קע"א (7) אבות ג'ג

מעשה אבות סימן לבנים

ועשית הישר והמוטב בעיני ה' למען יצא לך ובאת וירשת את הארץ המבנה אשר נשבע ה' לאבתך ... (ח-א)

The following story was related by the celebrated *maggid*, **R’ Chizkiyahu Yosef Karlenstein *shlita***: A young secular woman by the name of Shiran lived in *Beer Sheva*. Her life had become a relentless march of heartbreak and misfortune. Weary, emotionally drained, and sinking into deep despair, she finally unburdened her heart to her colleague Noa. To Shiran’s absolute astonishment, Noa responded not with conventional sympathy, but with a piece of advice that sounded completely absurd: she suggested a journey to *Bnei Brak* to visit an elderly *Rabbanit* named **Rebbetzin Batsheva Kanievsky *a”h***, a renowned figure in the Orthodox world, rumored to work wonders. Shiran was appalled at the thought of venturing into an ultra-Orthodox enclave where she felt alienated and expected hostility and judgment. Yet Noa remained steadfast, sharing her own past struggles and explaining how a single, desperate visit to the compassionate *Rebbetzin* had helped her find the strength to rebuild her life. Seeing Shiran’s deep skepticism and fear of being ostracized, Noa generously offered to accompany her, promising to guide her through the unfamiliar territory and dress respectfully alongside her for the brief trip.

The next afternoon, the two friends set off toward *Bnei Brak*. Alighting near *Rechov Rabbi Akiva*, they asked a friendly passerby for directions to *Rechov Rashbam*. Directed to take the 54 bus, they waited at the stop for fifty long, frustrating minutes until a cluster of buses finally arrived. Boarding one, they took their seats in the back row, right behind a fourteen-year-old *yeshivah bochur* who was deeply absorbed in a *sefer*. Seeking reassurance, Noa politely leaned forward and asked if he knew where they should get off for *Rechov Rashbam*. The teenager, startled and visibly distracted, quickly informed them that their destination was the very next stop. Following his advice, they disembarked, only to look at the bus shelter and realize that they had been dropped off far too early and were still roughly ten stops away. Shiran flew into a tailspin of fury. Convinced that the boy had intentionally misled them out of malice and prejudice against non-observant women, she vented her rage bitterly while Noa quietly tried to soothe her and keep her focused on their purpose.

Eventually, a second bus arrived, bringing an end to Shiran’s tirade and delivering them to *Rechov Nechemia*. Noa navigated from memory until they reached the *Rebbetzin’s* building on *Rashbam*. But just as they approached the entrance, Shiran gasped in disbelief and anger. Standing right there in the stairwell was the very same fourteen-year-old boy who had given them the wrong directions. Seething with indignation, the two women marched inside, expecting a confrontation.

However, before they could unleash their frustration, the boy retreated slightly and asked if they were the women who had questioned him on the bus earlier. When they confirmed their identity, he immediately offered a sincere and humble apology. He explained that after they had gotten off, he realized with horror that he had given them incorrect information. Rather than continuing on to his original destination, he had immediately disembarked, taken a bus to *Rechov Rashbam* assuming they were headed to *Rebbetzin Kanievsky*, and waited in the stairwell for half an hour hoping to intercept them. Reaching into his pocket, he handed them the exact bus fare to compensate for their wasted ticket before quietly slipping away.

Stunned into absolute silence by this extraordinary display of integrity, Shiran and Noa stood frozen for a moment before proceeding upstairs to the *Rebbetzin’s* apartment. When they were ushered inside, the holy woman received them with immense warmth, her eyes overflowing with genuine love and empathy. Shiran unburdened her heart, receiving priceless counsel and a heartfelt blessing, followed by Noa, who also requested a blessing. Before leaving, Shiran could not help but recount the surreal encounter in the stairwell, asking the *Rebbetzin* if she could explain such unheard-of behavior from a stranger.

Rebbetzin Kanievsky smiled gently and explained that there was nothing strange about it at all. A youth raised on the principles of *Torah* and refined character is taught to live with absolute honesty, making it second nature to take responsibility for a mistake and make amends beyond what the strict law requires. Turning to Shiran, Noa expressed a profound revelation: a community like this that lived in a world built on truth and integrity was where she wanted to build her own future family.

In the aftermath of the *Churban*, the “Prophet of Consolation” - *Yeshaya HaNavi* was tasked with consoling the Jewish people. Interestingly, *Chazal* say that many Jews refused to be comforted and did not accept the prophet’s soothing words. Although it is easy to understand how the nation fell into despair, why weren’t the people soothed by the words of the *Navi*, who had himself prophesied on the destruction which had clearly come true? Surely his words of consolation would come true as well.

R’ Shimon Schwab *z”l* (Mayan Bais Hashoevah) explains that after the Holocaust, many survivors walked around in a crazed anger, directed at themselves. They couldn’t understand why they were chosen to survive while

“better” ones, more “worthy” members of their family, did not live through. However, once a survivor was able to understand that he was “left over” in order to serve a unique purpose in *Hashem’s* master plan, he was able to “come to terms” with his terrible losses and begin his life anew.

The same concept may be applied regarding the survivors of the *Churban*. While the *Navi* tried hard to explain to them that they were “left over” for an invaluable reason, the Jewish people were not ready to listen and so they refused to be consoled. This lesson applies to all aspects of life where the first step to moving forward past grief is to come to terms with the past. Then, and only then, will a person’s eyes be opened to see the light at the end of the tunnel.

בי עם קדוש אתה לה' אלוקך כך בחר ה' אלוקך להיות לו לעם סגולה מכל העמים ... (י-ו)

Each day we recite a *beracha* that echoes the words of this *posuk*: "אשר בחר בנו מכל העמים:" - these are the words of *birchas haTorah*. The **Ramban** says that the word "בחרה" - “choosing”, connotes choosing from other options. The question asked is that *Hashem* went to all the other nations of thr world asking if they would accept the *Torah*. They all quickly declined. The last nation “standing” was the *Yidden*. In what way was that a בחרה? There was no one else left but us! So it should've said we chose *Hashem*, as opposed to the *goyim* who refused the offer.

Perhaps this week of *Shabbos Nachamu* contains part of the answer. Granted, we accepted the offer while they did not. But what happens when the going gets rough? When we rebel? When we sin and desert Him? *Hashem* could have easily terminated our relationship with Him, ending our destiny. Yet He did not. Through thick and thin, He kept us as His chosen nation. [And we reciprocated, remaining steadfastly true to Him throughout our exiles.] As *Chazal* teach us "בנים אתם", even when we sin, "קראו בנים למקום" - we are referred to as the “sons of the Almighty.” Hence, even if the *goyim* would have accepted the *Torah*, it wouldn’t have been to such a degree, on such an “intimate” level. Only *Klal Yisroel* was *zoche* to such a close relationship. That was the "בחרה" that *Hashem* exhibited.

R’ Matisyahu Salomon *z”l* once quoted his rebbi, **R’ Elya Lopian *z”l***: If we’d have asked "מה כתוב בה" the way the *goyim* did, what would *Hashem* have said? Reb Elya ventured to answer that *Hashem* would have told us that the *Torah* prohibits לשון הרע; a most daunting challenge. On this special *Shabbos* when we continue to revel in our bond with *Hashem*, and while anticipating *Moshiach’s* imminent arrival, we must continue to improve in our *lashon tov*, showing אהבת חיים in place of the שנאת חיים. And that will בוערת ה' facilitate the speedy rebuilding of the *Bais Hamikdash* במהרה בימינו שנאת חיים.

משל למה הדבר דומה

שמע ישראל ה' אליקינו ה' אחד... (ד-ו)

משל: During the horrific years of the Holocaust, **R’ Yaakov Yosef Weiss *z”l*** and a close friend were deported to a concentration camp. In a place where all hope seemed lost, R’ Yaakov Yosef constantly encouraged his friend with one unshakable message of *emunah*: “The *Aibishter* is in charge. If He wants to save us, He will save us - come what may!”

Their ultimate test arrived when SS soldiers marched their group directly toward the gas chambers. Completely broken, his friend turned to him and cried, “Yaakov Yosef, what can you say now? It’s over! There’s nothing more were done for!”

Without a shred of doubt, R’ Yaakov Yosef looked at him and responded, “The *Ribbono shel Olam* can turn everything around, even at the very last second.”

ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר ... (ג-בג)

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

Rashi brings down the *Maamar Chazal* that Moshe davened 515 *tefillos*, hinted to in the *gematria* of the word "ואתחנן" that he should merit to enter *Eretz Yisroel*. *Chazal* further relate that *Hashem* is compelled to tell him to stop his prayers, for if he *davens* just one more *tefillah*, his *tefillos* will be answered. **R’ Aharon Leib Steinman *z”l*** derives from here that when one *davens* for some *tzorech*, and his *tefillos* aren’t answered, it can simply be because he hasn’t davened enough. Or, it can be that the time for the *yeshuah* he *davens* for has not yet arrived. Regardless, when it comes to *tefillah*, perseverance is key.

The **Chida *z”l*** relates a humorous anecdote to bring this point home. A *maggid* delivers a fiery address in *shul*, describing the great reward for those who *daven betzibur*. A simple villager sits spellbound by the *maggid’s* words. Hearing that *davening* with a *minyan* brings much *shefa* and *beracha*, he decides then and there to *daven* every *tefillah* with a *minyan*. His wife agrees to his plan - anything to escape the tremendous poverty they live in. Sure enough, the villager goes to *shul* for *Mincha* and *Maariv*. He nearly floats back home from happiness, already counting the coins he will be granted. But when he gets home, his wife greets him with a mournful expression. “Yankel,” she cries, “while you were away *davening*, our old donkey, upon which we rely for our daily sustenance, collapsed out of the blue and died!” The two mourn their loss, wondering where their *beracha* has gone. That night, the cow in their barn begins mooing loudly, keeping them both awake. Sighing heavily, the villager puts on his robe and goes out to the barn. He approaches the cow and whispers urgently into its ear, “You better be careful, because if you don’t stop, I’m going to daven *Shacharis* with a *minyan*, and then let’s see what happens to you!”

This is the message of *Vaeschanan* and *Shabbos Nachamu*. We wait so long for the Redemption, davening for the *geulah* day after day, year after year, with no end in sight. But *Hashem* tells us, "דברו על לב ירושלים וקראו אליה" - keep on *davening* and keep on yearning - don’t give up! Again and again and again. For soon, *b’ezras Hashem*, very soon - it will come.

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOPMAN ZT"l

מחשבת הלב

זינפש